

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

19. Dies Novemb. Vætali amori tuo, si vel suspicaris aliquid pulchriùs,
quàm est ille, à quo omne pulchrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

nitare. Sit pro clausula, illa divina D. Augustini sententia. (a) *Pudeat cum alia non amentur, nisi qui bona sunt, eis inhaerendo, non amare bonum ipsum unde bona sunt.*

19. DIES NOVEMB.

Væ tali amor tuo, si vel suspicaris aliquid pulchritus, quam est ille, à quo omne pulchrum. S. Aug. in ps. 43.

Pulchritudo Dei.

I. **M**agna ad amorem est illecebra, formosi vultus elegantia: trahit ad se oculos, rapit animos, totum occupat in sui contemplatione hominem. Hinc quidam adducti sunt, non modò & amorem cordis, sed furorem mentis. Sed quid est omnis pulchritudo creata, ad incretam, nisi quod est nihil ad omnia? Finge pulchritudinem unius Angeli toties majorem quot sunt atomi in aëre, & singulos Angelos eadem pulchritudine præditos: & cum sint millia millium, seu penè non sit numerus eorum, totam hanc pulchritudinem congloba in unam solam: turpis & deformis esset præ pulchritudine Dei. O cor meum, quo modo non te evellis post tantum decorem, & ardes ad immensam illam lucem? verè dixit Nazianzenus: (b) *Deus & pulchritudo omnis est, & super omnem pulchritudinem.* Hanc incomparabilem pulchritudinem, ut saltem quasi per umbram intelligatis, conducet acerrimâ mentis acie contemplari pulchritudinem, quam animæ confert gratia Dei. De ea sic D. Augustinus: (c) *Naturam humanam in rebus creatis excellentissimam, cum à suo creatore ab impietate sanctificatur,*

à de-

(a) L. 8. de Trinit. c. 3. (b) Orat. 1. (c) l. 15. de Trin. c. 8.

à deformi forma : formosam ait , in formosam transferri. Qualis verò, ac quanta ea sit, non est mortalis oris exponere. Nam si nativæ animæ pulchritudo , etiam sine gratiæ venustate, formositatem ingenitam omnium corporum , ac pretium transcendat, quid ejus ductus à gratia decor , cui absque ulla comparatione venustas animæ nativæ nativa longius concedit, quàm huic nativæ venustati, elegantia naturæ cujusvis corporeæ.

II. Eam quidem affirmat Blossius, esse animæ speciem nullo peccati nævo maculatæ, ut si posset oculis videre, tanta ea videretur, ut esset admiratione, & gaudio alienatura mentes intuentium. B. verò Catharinæ Senensi, cum eandem patefecisset Deus, lambebat osculis eorum vestigia, quia conciliandis cum Deo hominibus, suam operam navarent, & extra se posita impòsque alterius cogitationis : Ah vidisses Pater, (ajebat suo Confessario) quæ sit animæ pulchritudo, gratiâ ornata, profectò vel unius causa, mille mortes oppeteres. Ipse Christus hanc tantâ sanctarum mentium specie, in terras pellectus B. Brigittam edocuit, fore, ut si eam cerneret, præ animi gaudio, quasi vas putre solveretur, concideretque exanimis. Et quid hæc unius animæ de gratia nata venustas, cum Dei immensa pulchritudine collata? Sed quid nos vesperationes, de hac pulchritudine caligantibus, & tantum non cæcis oculis videre poterimus? Profectò Dei pulchritudo, Deus ipse est. O quanta debet esse illa pulchritudo, pulchrorum omnium origo, cujus solus aspectus, salus est omnium aspicientium, cujus unus intuitus tollit omnem miseriam, confert immensam lætitiā, adfert omnem foelicitatem, & supremam beati-

beatitudinem. Illa pulchritudo omnium oculis ob-
jecta, est tota pro qua laboramus, merces: pro qua
pugnamus, corona: pro quo currimus, bravium; ad
quem tendimus, portus: quod expectamus, præmium;
quam speramus, fœlicitas; quam optamus, salus; ad
quem denique conditi sumus, finis.

III. Quapropter non ita mirandum, si in hoc
tanti decoris aspectu, perpetuò summo hominum &
Angelorum consistat beatitudo, cum nihil excellen-
tius oculis objici possit, nihil est, quod eorum affe-
ctum potentius rapere posset, & inflammare; nihil
desiderium eorum adimplere; nihil animæ capacita-
tem potens explere. Nulla est in rebus creatis pul-
chritudo, quæ, si assidue inspiciatur, non sensim no-
bis vilescat: sed Dei pulchritudo per omnem æterni-
tatem, semper nova, semper admirabilis, semper ama-
bilis judicabitur. O quale spectaculum, quod Ange-
li innumeri, jam per tot annorum myriades viderunt
& nondum potuerunt saturari, itemque visuri sunt in
perpetuum sine ullo fastidio. Semper in eo erit nova
æternitas, & æterna novitas. O quale spectaculum,
cujus visione privari, æterna est damnatio. Inter
damnatorum tam Dæmonum, quam hominum pœ-
nas, hæc censetur maxima: bono enim spoliatur in fini-
to. Quid si sanctis dum aspiciunt cælum, sordeat ter-
ra, qualis erit utriusque contemptus, dum videbunt
illum, qui creavit cælum & terram? Experta loqua-
tur dilecta Deo S. Theresia, cui cum sui aspectum
Dominus sæpè indulserit, quid inde retulerit utilita-
tis, ita enarrat: (a) *Postquam inexplicabilem Domini pul-
chritudinem aspexi, neminem omnino vidi, qui cum illo
collatus, pulcher videretur, vel memoriam meam occu-
param*

(a) Vit. c. 37.

patam teneret; ita enim quoad hoc jam reddita sum libera, ut cum vel solum mentis, & considerationis oculos in imaginem, quam animo insculptam gero, conjicio, ex eo tempore, cuncta quæ video, mihi abominabilia, & fastidio esse videntur. Et alibi: (a) Omnium rerum inferiorum contemptus, ac fastidium, quod in me permansit, permagnum erat, adeo ut illi non nisi sordes, & peripsæ esse viderentur, & ad oculum videam, quàm abjectè, & viliter nos occupemus, cum illis inhæreamus, verè:

Hic quidquid pulchrum, non est nisi putre sepulchrum.

20. DIES NOVEMB.

Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius habituram. *S. Augustinus Tract. in Joan.*

Deus amandus solus.

I.

QUasi verò detur aliquid melius optimo? detur aliquid majus maximo? detur aliquid altius altissimo? detur aliquid plus quàm omnia? detur aliquid ampliùs, quàm totum? Id opinari, melius aliquid dari summo Bono, non tantum est summa audacia, sed extrema malitia. Quapropter, tibi ipse es plus quàm iniquus, si ames bona, quæ te non possunt amare, aut homines, qui possent te non amare; & licet ament, tu potes dubitare, an te ament & possent illi desinere te amare. An non tibi melius, quia utiliùs, & delectabilius amare illum, qui solus est amabilis? vel si sint amabilia, ab illo habent, quod sint digna amari? Deum inquam, qui quantum potuit amat, & infinitè amat, & qui nequit non te amare si ames, & qui te amando reddit cælo, & terræ, hominibus, & Angelis amabilem,

(a) c. 38.

lem,